

Chúa Nhật VII - mùa Phục Sinh năm C

“Để chúng được hoàn toàn nên một”.

Khi ấy, Chúa Giêsu ngược mắt lên trời cầu nguyện rằng: “Lạy Cha chí thánh, Con không cầu xin cho chúng mà thôi, nhưng còn cho tất cả những kẻ nhờ lời chúng mà tin vào Con, để mọi người nên một, cũng như Cha ở trong Con và Con ở trong Cha, để cả chúng cũng nên một trong Ta, để thế gian tin rằng Cha đã sai Con. Con đã ban cho chúng vinh hiển mà Cha đã ban cho Con, để chúng nên một như Chúng Ta là một. Con ở trong chúng, và Cha ở trong Con, để chúng được hoàn toàn nên một, và để thế gian biết rằng Cha đã sai Con, và Con đã yêu mến chúng như Cha đã yêu mến Con.”

“Lạy Cha, những kẻ Cha ban cho Con thì Con muốn rằng: Con ở đâu chúng cũng ở đấy với Con, để chúng chiêm ngưỡng vinh quang mà Cha đã ban cho Con, vì Cha đã yêu mến Con trước khi tạo thành thế gian. Lạy Cha công chính, thế gian đã không biết Cha, nhưng Con biết Cha, và những người này cũng biết rằng Cha đã sai Con. Con đã tỏ cho chúng biết danh Cha, và Con sẽ còn tỏ cho chúng nữa, để tình Cha yêu Con ở trong chúng, và Con cũng ở trong chúng nữa”. (Ga 17, 20-26)

Ngành trùng xa cách, người đã đi rồi...

Trại tị nạn Palawan, 1984. Thanh và Tân là 2 bạn tương đối khá thân, quen nhau trong trại tị nạn.

Một ngày như... mọi ngày, khoảng 9 giờ sáng. Không hện mà hò, cả Thanh và Tân xách mỗi người 2 thùng chạy thật nhanh đến vôi nước, với hy vọng là người đầu

tiên hứng nước - khỏi mất công xếp hàng đợi chờ. Có lẽ cả hai đều chỉ nhắm thẳng vòi nước nên không để ý đến nhau. Đến gần vòi nước, vì ai cũng muốn là người đầu tiên, nên đã chạm nhau té ngã khá nặng.

- thì ra là may!!! cả hai cùng hậm hực chửi rửa nhau một lượt.

Cơn đau té ngã làm cả hai quên hẳn đi rằng mình từng là bạn, dù không phải bạn rất thân, nhưng cũng là bạn. Thế rồi màn ẩu đả diễn ra. Thuận tay, Thanh vơ một khúc gỗ bên cạnh búa xuống đầu Tân = máy chảy thành vòi... Ban An Ninh trại tị nạn đem Tân vào phòng cấp cứu, nhốt Thanh vào "chuồng khỉ" đợi giờ thẩm tra.

10 giờ sáng, tiếng thánh thót trên loa loan báo tin mừng : "Đồng bào có tên sau đây chuẩn bị hành lý, ra phi trường đi Manila, chuyến bay lúc 11 giờ 30 sáng..." Ai đã từng ở trong trại tị nạn Palawan hoặc bất kỳ trại tị nạn nào ở Đông Nam Á, cũng đã thám hiểu bầu không khí nôn nao mong chờ được xướng ngôn viên đọc tên mình. Trong danh sách lần này, có tên... Thanh Nguyen Vu = đích thị là hấn chứ không ai khác nữa!

Thanh nhảy đứng lên reo hò vui sướng, dù đang bị nhốt trong "chuồng khỉ". Tiếng reo hò không lâu, chợt biến mất: Thanh thoáng nhận ra hình ảnh của Tân đang ôm đầu máu. Hối hận.

Nhưng kìa! Tân, phải chính Tân mang đầu băng bó cùng đi với Ban An Ninh đến "chuồng khỉ", miệng cười toe toét lên tiếng :

- Thanh! may được đi Manila rồi kìa!

Thật hay mơ? - Thanh dụi mắt. Tiếng lết két mở cửa "chuồng khỉ" cho Thanh biết là sự thật. Tân vẫn tươi cười, càng làm Thanh bồn chồn xúc động. Có thể vậy sao? Nhưng niềm vui được đi Manila chuẩn bị đi Mỹ trấn áp mọi sự. Tân ôm chồm lấy Thanh, miệng cười nói : "May hên thiệt !"

Tiếng rí rả như hờn hờn tủi tủi, như luyến tiếc nhớ nhung của bài hát "Nghìn Trùng xa cách... người đã đi rồi!..." bùi ngùi rên rỉ trên ống loa do Ban Thông Tin trại Palawan phát ra.

Tại phi trường Princessa City, trước khi chia tay lên máy bay đi Manila, Thanh và Tân lại rưng rưng nước mắt ôm lấy nhau...

- chúc mày lên đường bình an! - chúc mày may mắn sớm lên
đường đi định cư...

Thật không tưởng tượng nổi mới cách đây hơn 1 tiếng đồng hồ, 2 người này ấu đã nhau đấm máu, bây giờ lại ôm nhau ... đấm nước mắt yêu thương!

Tin Mừng hôm nay nói lên tâm tình của một Người vừa là Thầy, vừa là Bạn, vừa là Anh - nghĩa là một Người đón nhận tất cả môn đồ, "chiên con chiên mẹ", anh chị em bạn hữu thân thiết nhất hay không thân thiết, ngay cả thù địch, "thế gian"... - dâng lên "Cha của tất cả mọi loài sinh động vật" lời nguyện cầu chân tình cảm mến, pha lẫn ít nhiều tâm tư ngậm ngùi... chia tay = "**Thầy về cùng Cha**", "Thầy không để anh chị em mồ côi", "Thầy ở đâu anh chị em cũng ở đó", "Thầy ở với anh chị em mọi ngày cho đến tận thế", v.v....

Chúng ta đã ít nhiều cảm nhận được sự hiện diện - chẳng những chỉ hiện diện "cho có mặt", mà là sức sống, sự sống, của đức Ki-tô trong, với, và cho mỗi người chúng ta, qua Bí Tích Thánh Thể.

Chúng ta cũng đã hơn một lần cảm nghiệm được tâm tình vui - buồn - xung đột - làm hòa - ngậm ngùi, nghĩa là tất cả những ái ô hi nộ của hai anh bạn tại trại tị nạn Palawan.

Lắm lúc chúng ta tưởng rằng chỉ có sự mâu thuẫn, đụng chạm, xung đột rồi làm hòa, gặp nhau rồi phân ly... khi mỗi người chúng ta trực diện với một đối tượng ngoài bản thân của chính mình, nhưng thật ra, sự xung đột rồi làm hòa, phân ly rồi họp mặt - họp mặt rồi chia tay... xảy ra trong chính hữu thể của mỗi một chúng ta. Anh Thanh và Tân trong câu chuyện trên không ai khác chính là con người với bản năng tự tại của mỗi một chúng ta và Con Người tiềm ẩn sống động, sống trong, sống với, sống cho chúng ta ngay trong bản ngã của chính mỗi người chúng ta : lương tâm = Con Người - dù mỗi một chúng ta nhận biết hay không - đó chính là "Đấng đã tạo dựng, yêu thương" mỗi một chúng ta, những muốn "Thầy ở đâu anh chị em cũng ở đó".

Kinh nghiệm sống của anh chị em mình cho thấy, lắm lúc anh chị em mình cảm thấy con mắt lương tâm âu yếm nhìn mình và mình vui sướng trọn vẹn, nhưng cũng lắm lúc con mắt lương tâm nhìn mình như bụi ngùi xót xa luyến tiếc, như nghìn trùng xa cách, người đã đi rồi... và không nhiều thì ít mình cũng cảm thấy xót xa bụi ngùi hối hận.

Vấn đề là anh chị em mình muốn vui sống dưới con mắt yêu thương, âu yếm của lương tâm hay cứ khur khur chọn cái nhìn đầy u buồn trách móc ?

Nói đến hai chữ **lương tâm**, tôi nhớ đến câu chuyện ông hiệu trưởng trường Đức Minh, giáo xứ Từ Đức – là ngôi trường nhà nước “*trao đổi*” để lấy cơ sở Lasan Mossard, dành cho *cán bộ vì cách mạng mà thất học*... – đã chỉ cho tôi cách thức **khắc phục lương tâm** của người khác theo sở thích của mình:

Năm 1976, sau khi công khai hóa sắc lệnh: “... *Linh mục, về họ đạo, tu sĩ nam&nhữ, về tu viện – trả lại tất cả cơ sở giáo dục cho Xã hội xã hội chủ nghĩa*...”, ông hiệu trưởng kêu tôi lên văn phòng hiệu trưởng “*làm việc*”; **sau vài phút giảng, giảng rồi lại giảng đi giảng lại tính ưu việt của bác và đảng, của đỉnh cao trí tuệ**, ông nói:

- *Đứng trước một tên tư sản bóc lột công nhân đến xương tủy, mồ hôi nước mắt và máu, các anh làm gì để ngăn chặn nó ngưng bóc lột?*

- *Nếu quả thật tên chủ nhân tư bản đó bóc lột giới thợ thuyền tận xương tủy như ông vừa nói, thì trên mặt tổ chức xã hội trần thế đã có luật pháp bảo vệ giới thợ thuyền. Nhà cầm quyền xã hội trần thế cứ việc lấy luật pháp mà trừng trị tên tư bản độc ác kia. Phần chúng tôi, chúng tôi không ngừng tuyên xưng “xã hội trần thế chỉ là tạm bợ, mà xã hội Nước Trời - sau cuộc đời vẫn vôi ở trần thế này, mới thật là vĩnh*

*cứu”. Vì thế, chúng tôi cứ giảng, giảng và lại giảng để nhắc nhở cho mọi người - và cho chính chúng tôi, biết và nhớ đâu mới thực sự là vĩnh cửu. Riêng đối với tên tư bản độc ác kia, ngoài luật pháp của xã hội trần thế trừng trị thích đáng, chúng tôi còn nhắc nhở hẳn biết nhận và nghe tiếng nói của **lương tâm**...*

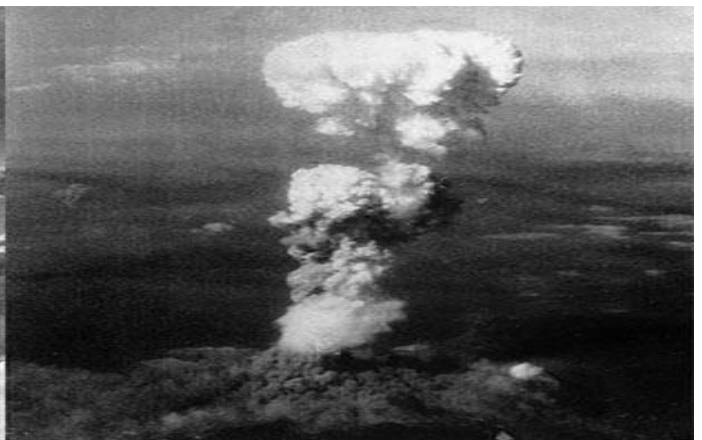
- *Utopique! ông hiệu trưởng ngắt lời. **Lương tâm! Lương tâm!** Lương tâm của tên tư bản độc ác đó chẳng khác gì cái gọi là lương tâm của các anh... Cũng nhà lầu xe hơi, cũng tiền hô hậu ủng, cũng lên voi xuống ngựa, cũng hoan hô vạn tuế... Hừm! giọng ông ta bỗng trở nên lạnh lùng đến khiếp sợ. **Chúng tôi chẳng cần gì phải giảng, giảng rồi lại giảng... chúng tôi chỉ cần lụi con dao vào ngực nó, là nó phải tuân theo ngay.***

...

Trận chiến giữa Ukraine và Nga == nhưng thực chất, ai cũng thấy ngay ngày đầu tiên 24/2/2022 khi Nga xua quân vào tiến chiếm Ukraine, là không đơn thuần chỉ giữa Ukraine và Nga, mà giữa hai, ba thế lực – chúng ta tạm gọi là “**ngư ông đắc lợi**” : khôn khéo là cả hai bên đều tiêu tan, phần lãnh đủ là cả hai dân tộc, lẽ tất nhiên là người dân vô tội, mà các ngài **ngư ông đắc lợi** không hề bị roi một cọng tóc cọng râu trắng bạc... [chỉ cần nhắc lại chuyện chấm dứt thế chiến II bằng hai quả bom nguyên tử tại Hisroshima và Nagasaki thì cũng hiểu rõ và mừng tượng **ai mới thật sự là nạn nhân** – chẳng những bị mất tóc rụng râu mà khắp cùng thân thể tan nát đầy thương tích cháy đen, nói chi đến đung một cọng tóc hay cọng râu bạc phơ của những **ngài ngư ông trực lợi** ngồi rung đùi trên nệm sofa êm mát, miệng phì phà điếu cigar đắt giá?]

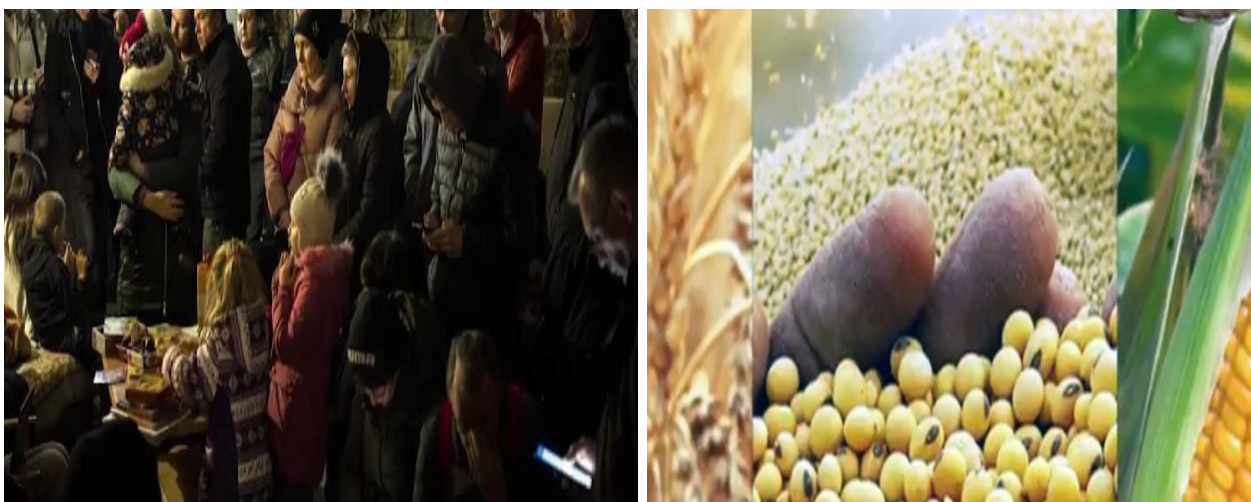

Nagasaki

Hiroshima

Thay vì “*lùi con dao vào ngực bọn đó,*” thì trớ trêu thay, chúng nó chỉ cần bơm thêm *ảo tưởng vào lương tâm của con cò thí ý tưởng thắng trận*, chắc chắn thắng bằng vũ khí hiện đại, giết người như ngóe... rồi tâng lên cao vợi vợi nào là anh hùng, nào là chính chị chính em tài ba, nào là nhà ngoại giao vĩ đại, nào là tầm hiểu biết quân sự điều binh khiển tướng thật tuyệt vời, nào là một điều “Ngài TT” hai điều “Ngài TT”...(nào là nhà... “ăn xin” tài tình!) bất chấp bao nhiêu là sự tàn phá nhà cửa ruộng đất, bao làm than khôn khổ cho dân vô tội... who cares?

Thế thì lương tâm của các ngài ngư ông trực lợi và của những con cò thí thuộc loại lương tâm nào nhỉ?! utopique? – utopia? – hám danh? tư bản cao độ? Tư bản đỏ?

Nếu quả thật những người đó mà có lương tâm như vậy thì... **something wrong with their mind and spirit and heart!** Vì vậy mà họ không/chưa bao giờ cảm nghiệm và thấy *con mắt lương tâm âu yếm nhìn mình và mình vui sướng trọn vẹn, nhưng cũng lắm lúc con mắt lương tâm nhìn mình như bùi ngủi xót xa luyến tiếc, như nghìn trùng xa cách, người đã đi rồi... và không nhiều thì ít mình cũng cảm thấy xót xa bùi ngủi hối hận.*

Trong cuộc sống của loại người này thì làm sao mà nghe và thấm hiểu câu *khuôn vàng thước ngọc* của Thầy Chí Thánh, của vị Chăn Chiên nhân từ, của Vị Thầy hằng yêu thương mỗi người và nhắn nhủ : **Hãy yêu thương nhau như Thầy yêu dấu Anh Chị Em – hãy làm cho người ta mọi điều Anh Chị Em muốn người ta làm cho mình...** đã, đang và sẽ vang vang mọi nơi mọi lúc cho đến ngày cuối cùng của nhân loại – ngày sự thật sẽ được phơi bày, ngày “**hỡi những người Cha Ta chúc phúc, hãy vào hưởng hạnh phúc vĩnh cửu đã dành sẵn cho các người, vì khi Ta đói, Ta khát, Ta trần truồng, Ta đau ốm, Ta bị áp bức tù tội... thì các người đã trợ giúp Ta trong một những em bé này...**” - cho được?

== Xin Cha từ nhân “**chớ trách phạt chúng vì chúng không biết việc chúng làm!**” – chỉ cầu mong chúng “nghe” được, dù trong giấc mơ hoặc lúc khó ngủ, tiếng thở than trách móc của người dân vô tội và “thấy” con mắt lương tâm như nhắc nhở: “**Hỡi những kẻ gian ác hung dữ, hãy vào nơi dành cho các người, vì chính khi các người không làm cho một người bé nhỏ của Ta đây, là không làm cho Ta!**”

CHÚA GIÊSU NHỰ TRỊ LÒNG TA! == LUÔN LUÔN!